

República Popular Gai

Xiao Bin és gai, però ha estat casat amb una dona durant els últims set anys. La seva sort no és gaire diferent de la que tenen fins el 90% d'homes homosexuals a la Xina. La societat canvia lentament, però la pressió que reben les parelles del mateix sexe continua sent immensa.

Mentre la dona de Xiao era al lavabo dutxant-se i maquillant-se, Lian, el seu amant, va ficar-se al llit sense que ella el veiés. Xiao el va acostar cap a ell, el va abraçar i li va fer un petó. Al cap de pocs minuts, Lian es va escapar. Oficialment, Lian era un treballador del restaurant de Xiao, un petit establiment situat directament sota el seu pis a la ciutat de Tianjin.

Xiao recorda que pensava que la seva dona mai no arribaria a saber que tenia un amant. Aleshores un dia li va dir: "Sembles més content quan aquell home és sota els nostres llençols que quan hi sóc jo".

Xiao Bin, de 42 anys, és homosexual i ha estat casat amb una dona els últims set anys. És un home menut, esvelt, de cara fina però amb moltes arrugues, que vesteix amb una camisa blanca i una jaqueta de pell desgastada. Ha accedit a explicar la seva història amb la condició que es canviessin tots els noms.

Els acadèmics de la Universitat de Qingdao que estudien la sexualitat estimen que hi ha pels volts de 30 milions d'homes i dones gais vivint a la Xina continental i que un 90% viuen en matrimonis de conveniència. Alguns tenen fills. La majoria també continuen anant-se'n al llit amb persones del mateix sexe.

Quan Xiao es va casar amb la bonica i menuda Hong Zhao, estava intentant fer el que la societat esperava d'ell i fer feliços els seus pares. No es va adonar de com serien de difícils les seves vides havent pres aquella decisió.

Esclau de la família. Xiao recorda amb claredat el dia que va sortir de l'armari. Acabava de tallar amb la seva xicota i el seu pare va venir a la seva

A la Xina hi ha uns 30 milions d'homes i dones gais. Les pressions socials i familiars fan que el 90 per cent visquin amagats rere un matrimoni de conveniència. És el cas de Xiao Bin, que fa set anys que és casat amb una dona que coneix la seva condició i fingeix una relació estable.

habitació volent saber per què havia acabat la relació. Xiao va respondre que simplement no estimava la seva xicota, però el seu pare no volia deixar el tema perquè volia saber què passava, per quin motiu el seu fill mai no aconseguia fer funcionar les relacions amb les dones. Van discutir i, finalment, Xiao va perdre la paciència.

—Sóc gai —va dir Xiao—. No m'agraden les dones.

—No intentis evadir el tema —va respondre el pare—. No t'inventis excuses.

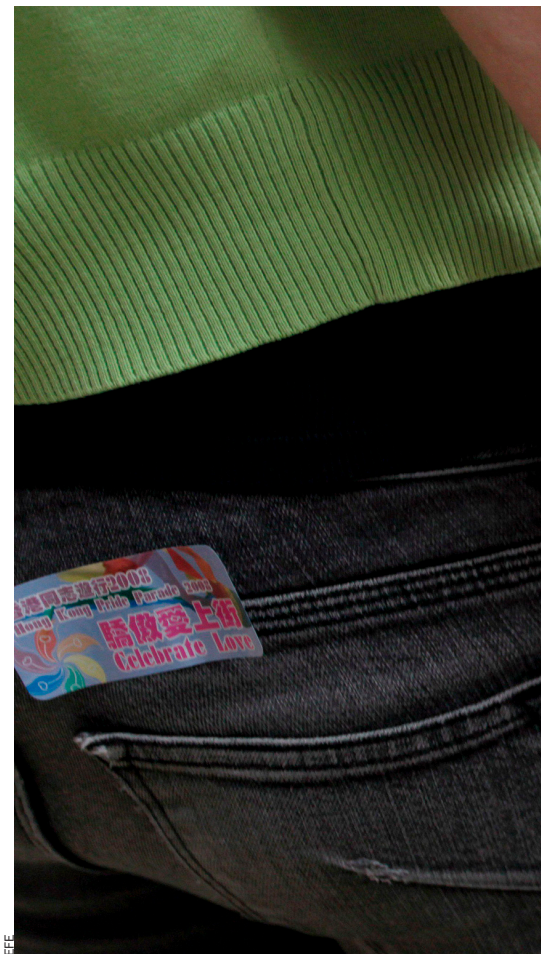
—He sortit amb ella durant quatre anys —va contestar—. I ni ens hem donat mai la mà.

En sentir això, el seu pare va cridar:

— Fora d'aquí! Surt de casa meva.

Xiao va pensar que la seva família mai no li tornaria a parlar. Volia oblidar la ràbia del seu pare i les llàgrimes de la seva mare. Tenia sentiments enconstrats: ira, tristesa, alliberament. Tornar no entrava en els seus plans.

En molts països són les pressions

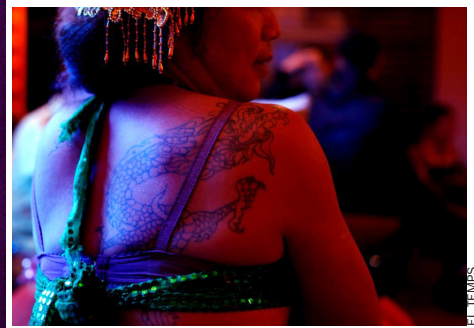
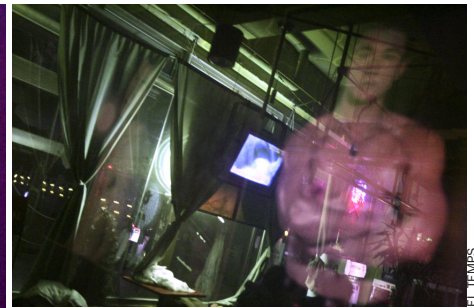

La Revolució Cultural va perseguir i empresonar

religioses allò que fa la vida difícil als homosexuals; a la Xina, la família. Casar-se i tenir fills, sobretot nens, són els deures més importants de l'home. Fent això s'assegura la manutenció de la família, cosa que el feble sistema social del país no fa. Així es considera que els homes que només tenen amants masculins no compleixen els seus deures, fallen a les seves famílies i senten que les traïxen.

Buscant una 'cura'. De vegades Xiao gaudia de la seva nova llibertat després d'haver deixat la seva família. Passejava pels parcs on es trobaven els homosexuals i explorava l'ambient gai de Pequín. No era el tipus de noi a qui agradava el sexe ocasional, però un cop sí que va deixar que algú se l'endugués a casa. Li va doldre però era feliç.

També passava, a vegades, que Xiao volia canviar. Durant un temps va treballar de predicador en una església. Creia que Déu podia "curar-lo". Lla-

nar els homosexuals. La seva pràctica es va considerar delicta fins el 1997 i malaltia mental fins el 2001.

vors, però, va conèixer un altre gai a missa i es van convertir en parella. Passava els dies a la trona però les nits als braços del seu amant, així que es sentia moralment inferior i creia que estava embrutant el nom de Déu.

Xiao es va lligar una goma al canell i cada cop que desitjava algun home li feia una estrebada. Volia continuar viatjant per trobar-se a si mateix, però se li van acabar els diners.

Durant els sis mesos que va ser fora, Xiao va tenir tres parelles sexuals. Quan va tornar a casa, el seu pare va fer marisc a la graella. Xiao va pensar que els seus pares no li tornarien a parlar, però, en comptes d'això, li van servir el seu plat preferit, gest que el va commoure.

—Puc canviar —els va dir tranquil·lament.

Els homosexuals han patit molts horrors des que l'any 1949 es va fundar la República Popular. Van ser perseguits, engarjolats i fins i tot executats durant

la Revolució Cultural. A la Xina, l'acte sexual entre persones del mateix sexe es va considerar un delicta fins el 1997, i l'homosexualitat, una malaltia mental fins el 2001. Avui en dia hi ha parees que intenten eliminar l'homosexualitat dels seus fills i metges que “tracten” el desig homosexual amb emètics i electroxocs. I hi ha gais que es lleven la vida per culpa de la desesperació.

Somiant en la tolerància. Quan Xiao i Hong es van casar fa set anys, tots dos estaven plens d'esperança. Hong esperava formar una família amb el seu amor de la infància i Xiao esperava que el matrimoni el curés de ser gai. Per un instant tots dos van ser feliços.

El matrimoni va ser pragmàtic des del principi. Xiao vivia a dalt del seu restaurant i Hong a casa dels pares, per estar més a prop de la feina, deien tots dos. Un cop a la setmana Hong s'estava amb Xiao al seu dormitori decorat amb cortines de punt.

En set anys de matrimoni la parella va fer l'amor cinc cops. Hong es podria haver queixat. També podria haver dit alguna cosa sobre els vibradors que va trobar una tarda. En lloc d'això els va netejar i els va tornar a col·locar amb cura per mides al prestatge del seu marit. La parella no va parlar-ne mai.

Fa quatre anys, Xiao va conèixer Lian, un home ple de vida més alt i fort que ell. Lian es va convertir en el gran amor de Xiao. Es van conèixer en un accident de moto. Lian havia caigut, s'havia fet mal i Xiao el va agafar a coll i va demanar ajuda. Lian va riure i va dir: “No és res. No es preocupi”. Aviat van començar a viure junts al dormitori de Xiao, sobre el restaurant. Tots dos somniaven el dia que ja no s'haurien d'amagar.

Hi ha indicis de l'augment de la tolerància a la Xina. L'octubre de 2012 dos homes es van casar per primer cop a la ciutat xinesa meridional de Ningde i milers de testimonis curiosos s'hi van

La premsa xinesa ja parla obertament de l'homosexualitat, però els seus testimonis encara fan servir pseudònims per por de la pressió social.

acostar per veure com es feien un petó. Hi ha una desfilada de l'orgull gai cada any a Xangai i un nombre cada cop més gran d'organitzacions i grups d'ajuda lluitent pels drets dels homosexuals.

“Esperaré fins que estiguis llest”. Tot i això, la societat continua estant profundament dividida. Fins i tot a la zona dels bars gais de Pequín, un dels llocs més liberals del país, no és gaire difícil trobar homes al voltant de la vintena que fan servir pàgines web com ara *Chinagayles.com* per buscar parelles per a casaments de conveniència a fi que les seves famílies els deixin en pau. “Passaran dècades fins que la nostra societat realment s’obri”, diu Stephen Leone-

“Sembles més content –li va dir ella– quan aquell home és sota els nostres llençols”

lli del Centre Lèsbic, Gai, Bisexual i Transsexual de Pequín.

Per a Xiao llavors serà massa tard.

Quan Hong li va dir “sembls més content quan aquell home és sota els nostres llençols que quan hi sóc jo”, Xiao va pensar que ella el deixaria. Es va sentir alleujat però després va afegir: “No ets gai, ets immadur emocionalment. Esperaré fins que estiguis llest per a nosaltres”.

Llavors Xiao va pensar com reaccionaria la família de Hong si es divorciaven. A la Xina les dones divorciades són tractades com elements defectuosos i els és gairebé impossible trobar marit.

–Si vols, pots fer l’amor amb altres homes –va oferir Xiao a la seva dona.

–No importa com em tractis, jo no et tractaré de la mateixa manera –va contestar ella.

No va tenir el valor de posar fi al seu matrimoni.

Al cap de poc de temps d’això, les ganes de tenir un bebè de Hong van augmentar. Pel seu bé, Xiao va anar a una clínica a informar-se sobre la

inseminació artificial. Llavors, però, va pensar: Què passa si ens separem? Què passarà amb el nen? Va prendre la decisió de no tenir fills.

Només unes setmanes més tard Xiao va descobrir que tenia la sida. El primer que va fer va ser pensar en Hong: I si l’he infectada?

L’índex de sida entre homosexuals a la Xina es troba per sobre del 5% segons les estimacions del Ministeri Xinès de la Salut. Aquest tant per cent és 88 vegades més gran que el de la població general del país, una disparitat que és deguda principalment al tabú de parlar sobre relacions sexuals entre persones del mateix sexe.

Per sort va resultar que Hong estava sana. Encara va una vegada la setmana al restaurant de Xiao, puja les escales, tanca les cortines de punt i s’estira al costat del seu marit, que encara està amb Lian. De vegades, Xiao desitjaria que Hong l’odiés per no haver-se de sentir tan culpable.

Stefan Schultz

© *Der Spiegel*

Traducció de Laura Carreras